

Malesõprus

Kuidas nad mängivad, kui nad teineteist ei mõista?

Olivia Kitterman

(Põhineb tõestisündinud lool.)

Lugu leidis aset Saksamaal.

Täna päike särab südames!*" laulis Matvii. „Tema ema ja vend Tymofii laulsid koos temaga. Autoakna taga oli pime. Kuid see laul pani kõik veidi helgemana tunduma.

Matviil ja ta perel oli hirmus aeg. Nad kolisid Saksamaale, sest nende kodu ei olnud enam turvaline. Nad olid reisinud kaks päeva ja olid nüüd peaaegu kohale jõudnud. Üks piiskop sõidutas nad Saksamaal nende ajutisse elukohta.

Matviil oli hea meel, et Taevane Isa aitab neil turvaliselt Saksamaale jõuda. Kuid ta igatses oma isa. Isa pidi jääma sõja tõttu nende kodumaale. Matvii oli tema pärast väga mures.

Piiskop parkis auto ühe maja ette. „Tere tulemast minu koju!”

Matvii haaras oma koti ja läks oma pere järel majja. Seal oli vaikne. Piiskopi pere oli ilmselt juba magama läinud.

„Te võite ööbida Matsi ja Lore tubades, seni kuni te siin olete,” ütles piiskop.

„Oodake,” ütles ema. „Nad ei pea meie pärast oma tubadest loobuma.”

Piiskop naeratas. „Nad teevad seda hea meelega. Me tahame, et teil oleks mugav.”

Ema noogutas. „Aitäh!”

Hommikul läksid Matvii ja Tymofii kööki hommikust sööma. Piiskop istus koos ühe poisi ja tüdrukuga laua ääres. Nad ei paistnud olevat eriti palju vanemad kui Matvii.

„Need on minu lapsed Mats ja Lore,” ütles piiskop.

„Meeldiv tutvavaks saada,” ütles Tymofii.

Mats ja Lore näisid olevat veidi segaduses.

„Nad ei räägi teie keelt,” ütles piiskop. „Kuid ma olen kindel, et teist saavad head sõbrad.”

Matvii kortsutas kulmu. Kuidas nad saavad sõbrad olla, kui nad ei oska üksteisega rääkida? Talle tundus, otsekui päike, millest ta eile õhtul laulnud oli, ei säranud enam.

Pärast sööki näitasid Mats ja Lore neile mängutuba. Kaks väiksemat last mängisid seal mänguasjadega. Matvii oletas, et nad olid Matsi ja Lore noorem õde ja vend.

Mats ütles midagi. See kõlas küsimusena, kuid Matvii ei teadnud, mida ta ütles. Mats võttis istet ja avas kaardipaki. Ta jagas kaardid hunnikutesse. Seejärel võtsid nad Lorega oma kaardid. Matvii tahtis ka mängida, aga ei teadnud, kuidas.

Mats pani kaardi lauale ja vaatas Matvii poole. Ta ütles midagi uuesti.

Matvii tahtis nutta. Ta ei tahtnud elada Saksamaal, kui ta kellestki aru ei saa.

Lore ütles midagi Matsile ja jooksis siis garderoobi. Ta tuli tagasi ja pani põrandale uue mängu.

Seda mängu Matvii teadis. Puidust nupud nägid välja samasugused nagu tema kodu. See oli male! Ta oli isaga tundide kaupa malet mänginud. Matvii noogutas rõõmsalt. Ta teadis, kuidas seda mängida.

Lore hakkas, lai naeratus näol, nuppe paigutama.

Matvii käis etturiga kaks ruutu ja vaatas, kuidas Lore käis oma ratsuga. Seejärel käis Matvii odaga Lore ratsu suunas. Tema ja Tymofii rökatasid. Lore ohkas, kuid naeratas.

Nad mängisid tükk aega. Peagi hakkasid nad naerma. Nad ei mõistnud üksteise sõnu, kuid neil oli ikka lõbus.

Järgnevate nädalate jooksul leidsid nad veed muidki mängu, mida nad kõik oskasid. Nad mängisid koos teiste saksa lastega õues jalgpalli. Matvii õppis ära isegi mõned saksakeelsed sõnad. Ta tegi mõnikord vigu, kuid jätkas proovimist.

Matvii igatses ikka oma isa ja kodu järele. Kuid ta oli tänulik, et Taevane Isa oli aidanud tal uusi sõpru leida. ●

ILLUSTREERINUD HANNAH LI